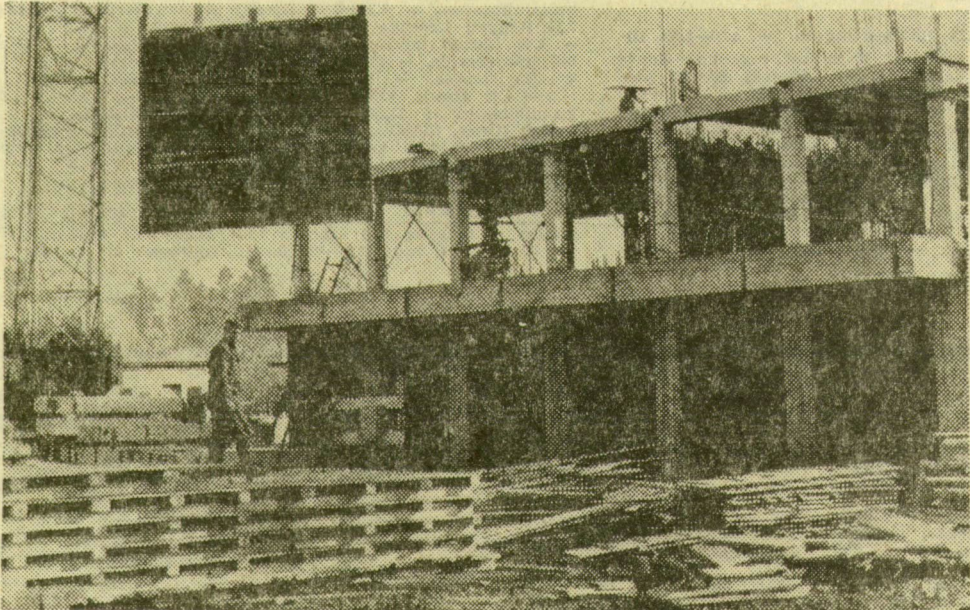

Somogyi Károlyné felvétele

Magasodik a kollégium

Újszegeden, az Odesszai körút és a Rózsa Ferenc sugárút sarkán fog emelkedni az év végére a József Attila Tudományegyetem új kollégiuma, amelyben a természettudományi kar 285 hallgatója kap helyet. A mintegy 30 millió forintos beruházást a Művelődésügyi Minisztérium beruházási vállalata bonyolítja le, a kivitelezést a DELEP vállalta. Az építők a második szintnél tartanak.

Ez is kenyérkérdés

Akadályok a sütőipar fejlődése előtt

A kenyér mindennapi táplálékunk, szinte nélkülözhetetlen élelmiszerünkben. Nálunk az egy lakosra jutó kenyérfogyasztás viszonylag magas, meghaladja a napi 30 dekagrammot. Aligha szükséges magyarázni, hogy a kenyérellátás mennyiségi és minőségi színvonala mennyire fontos gazdasági, s politikai követelmény, a lakosság közérzetének egyik lényeges eleme.

Nemrégiben az Országos Piackutató Intézet hétezer családot kérdezett meg, hogyan vélekednek sütőiparunk termékeiről. A válaszokból kiderült, hogy a megkérdezetteknek csak egynegyede elégedett a 3 forintos kenyérrel, s egyharmada a 3,60 forintossal. A péksüteményekkel is csak a megkérdezettek fele volt megelégedve. A fogyasztók kifogásai leggyakrabban sütemények hibáit emlegetnek: égett, sületlen, nyers, nyomott, ragacos és így tovább, ritkán kapni friss kenyeret. Az adatok országos átlagot takarnak. Mi a helyzet Szegeden? Valószínű, nem sértjük meg a szegedi vállalatot, ha azt mondjuk, hogy megfelel az országos átlagnak.

Ezzel szemben az ipar gondjai is azonosak: a szegedi sütőipar éppen olyan nehézségekkel terhes, mint általában a budapesti, vagy más hasonló nagyvárosok sütőipari vállalatai. Egy mondattal kifejezve: a sütőipar nem tartott lépést az általános mennyiségi és minőségi követelményekkel, elteltemondás támadt az igények növekedése és az iparág fejlődése között. Ilyen helyzetben nincs semmiféle alapja az embernek, hogy kizárólag a sütőipar vezetőit, munkásait marasztalja el, mivel rajtuk kívül álló okok játszottak közre az elmaradásban.

Közgazdasági kifejezéssel élve, tökéseképpen a sütőipar, a szegedi is. Bár, mint ha az utóbbi időben „mozdult volna” a kassza. A kormányzat a negyedik ötéves terv idejére több mint 1 milliárd támogatást nyújt, amely a tanácsai és a vállalati pénzügyi lehetőségekkel együtt megközelíti a 2 milliárd forintot. A Szegedi Sütőipari Vállalat igazgatója, Küllös Sándor elmondta, hogy csupán erre az esztendőre 8,5 millió forinttal rendelkeznek, amely összeget beruházásokra és korszerűsítésekre kívánnak felhasználni. Ebből a pénzből a Kenyérgyári úton levő üzemükben 2 darab osztrák gyártmányú süteménykészítő gép és kemenceberendezést szeretnének felszerelni. Ez

a süteménygyártó majdnem teljesen automatizált.

Ennél nagyobb beruházási lehetősége is van a szegedi sütőiparnak. Rendelkezésükre állnak a milliók, a kész tervrajzok, a gépi berendezéseket szállító hazai és külföldi cégek szerződésai, de mégis félnek és nem mernek nyilatkozni a leendő szegedi kenyérgyár sorsáról. Készen áll a terület a Tavasz utcában, csak kivitelező építőipari szervezet nem talál, kik pénzükért felépítenék az új üzemet. Milyen lenne? Két műszakban (16 óra alatt) 320 mázsza kenyeret süthetnének a legújabb technikát képviselő alagútkenyencéknél. A kemencéket jogosítvány vállalat készíti NSZK-ból szerzett licenc alapján.

A szegedi „kenyerkérdésről” a következőket érdemes megemlíteni: a sütőipar naponta 350–400 mázsza kenyeret szállít a boltokba és körülbelül 100 ezer darab süteményt. A szombati napokon dupla mennyiségre van szükség, 750–800 mázsza kenyérre, de ha kettős ünnep előtt, 1000 mázsza az igény. Valamikor 73 kisebb-nagyobb pékség volt Szegeden, ma mindössze hat üzemben sütik meg a város kenyér- és süteményszükségletét. Az I-es számú üzemben 100 mázsát, a Maros utcai sütőüzemben 140 mázsát, a Gogol utcában 130 mázsát, a Dáni János utcában 43 mázsát és a Szabadság téren levő sütőüzemben 10–12 mázsát gyártanak naponta. A süteményeket könnyen ki lehet számítani: a hét közepén már elkezdik a túlórázást, hogy szombatra legyen elegendő kenyér. Evente 35–37 ezer túlórát használnak fel a szakmunkások.

Hol a kivezető út? — kérdezhetik joggal a vásárlók és kérdeztük mi is a sütőipar vezetőitől. Legalább három megoldásra váró dolgot említettek: jobb nyersanyagellátást, újabb technikat és ösztönzőbb bérézt a sütőipari szakembereknek. A technikáról már sok szó esett, lássuk a másik két gondot. A liszt minősége alapvetően meghatározza a kenyér minőségét. A pékek azt mondják, hogy a liszt vízfelvevő képessége alacsony, csírázott gabonát őröltek a malmok. A sütőipar anyagilag is nagyon ráfizert a tavalyi esztendőre, mivel az anyagnormákat nem tudták betartani a gyenge liszt miatt, a kár 580 ezer forint volt, amelyet a kétkezi dolgozók is megéreznek, mivel gyengébb a béréztük és a nyereségrészesedésük is.

Egyik szaklapunkban érdekesen és jól fogalmaznak, amikor a sütőipar kivezető útját „tapogatták”. A gépesítés állami támogatását és a fejlesztés céltudatosabb megszervezését sürgetik, joggal. A gépesítés sürgetése a létszám megtartása miatt is nagyon időszerű. A sütőipari dolgozók bére nem áll arányban megterhelésükkel (egészségtelen munkakörülmények, nagy fizikai igénybevétel, hátrányos műszakbeosztás stb.), s egyre nehezebb utánpótlásról gondoskodni. Amíg ezeken a területeken nem lesz előrelépés, hiába hoznak rendelkezéseket a kenyér minőségének szabványáról.

Gazdag István

Komócsin Zoltán Bács-Kiskun megyében

Komócsin Zoltán, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára csütörtökön Bács-Kiskun megyébe látogatott. Kecskeméten dr. Romány Pál, a megyei pártbizottság első titkára fogadta a vendéget, aki ezután a megyei pártbizottság kibővített ülésén tájékoztatót tartott az időszerű nemzetközi kérdésekről.

Délután dr. Romány Pál társaságában a kiskunhalasi határőrkerületbe utazott. Itt Szabó Gusztáv határőr vezérőrnagy, a BM határőrség országos parancsnoka és Böröcz István határőr alezredes, az MSZMP határőrségi bizottságának első titkára, valamint a határőrkerület parancsnoka fogadta és tájékoztatta Komócsin Zoltánt a határőrkerület tevékenységéről.

Rendelet a nem lakás céljaul szolgáló helyiségek béréről

Megjelent a Magyar Közlöny 9. számában a kormány legújabb rendelete és az építészeti és városfejlesztési miniszter végrehajtási intézkedése a nem lakás céljára szolgáló helyiségek béréről. A rendelet alkalmazása tekintetében a nem lakás céljára szolgáló helyiségek csoportjának és helyiségeknek kell tekinteni az ipari, építőipari, mezőgazdasági, vízgazdálkodási, kereskedelmi, vendéglátóipari, tárolási, szolgáltatási, igazgatási, művelődési, oktatási, kutatási, egészségügyi, szociális és egyéb gazdasági célra bérrelt helyiséget.

A helyiségek évi bérét te-

Kiket állítsunk oda?

Gyakran szoktak vitatkozni egymással a kommunis-ták is. Jó ez? Lehetséges, hogy azonos célokért törekvő elvtársak sem értenek egyet minden kérdésben? De hát miért ne volna jó, miért ne volna lehetséges! Kemény szócátát vívó két fél közül az egyik: — Tűrhetetlen, hogy egy tisztes-rangos magyar diplomata csak úgy egyszerűen lelécel, eladja magát odaát. Engem nem érdekelnek a kis ripacsok, divatos éneklő madarak, agyonajnározott filmesek és más linkóciák, akiknek mehetnéük volt, de az már dühít, amikor bizalommal elhalmozott, jó állásban levő „elvtársak” disszidálnak. Én szembe-köpném az ilyen alakokat...

A partner csendes-nyugodtan közbevág: — Ne strapáld magadat, hisz végeredményben a mi szájtátás-gunkról is szó van, te és én is felelősek vagyunk az ilyen esetekért. Dúlás-fúlás helyett inkább le kellene végre vonunk a tanulságot, s jobban odafigyelnünk, kiket állítunk fontos pozíciókba.

A háborgó: — Az nem ránk tartozik, az mások feladata.

A higgadtabb: — Szerintem tévedsz, mert tőlünk is függ, hogy kommunis-ták tartják-e az élet gyeplőszárát, vagy elvtelen, korrupt alakok.

Aktuális téma. A vezetők kiválasztása állandó gond, sok figyelmet igénylő, felelősségteljes munka, nem pedig „egyszerű összeköttelés kérdése”, ahogyan a cinikusok mondják. Ismeretes ugyan a koma-sógor alapon történő funkcióba állítás is, az efféle huncutkodás azonban általában rövid életű.

A lényegre a X. kongresszus határozata hívja fel a figyelmet: „Rendszeres kádermunkával kell biztosítani, hogy a vezető posztokra mindenütt a legrátermettebbek kerüljenek”.

De nézzük csak, valóban beleszóltak Kovács János abba, hogy ki legyen az igazgatója, párttitkára, ta-

nácselnöke? Megeshet, hogy valaki már a pusztán kérdés-feltevését is humorosnak találja és hahotázva rálegyint, pedig ez a dolog lényegében nem változtat semmit a világon. Azon ugyanis, hogy a Horváth Edék, a dr. Márta Ferenc, az Árendás György ezrei nem isten kegyelméből igazgatnak gyárat, egyetemet, szövetkezeti gazdaságot, hanem a népi államhatalom, illetve a térszervezők akarataiból. Az nálunk magától értetődő, hogy egyik az esztergápad mellől, másik a tanyavilág mélyéről, harmadik a külváros nincstelenjei közül emelkedett a vezetői székbe, de ugyanolyan természetes az is, hogy ha nem állnak meg jól a helyüket, ha tudásban és emberségben gyatrának bizonyulnának, a megbízók vagy a választók már megvonták volna tőlük a bizalmat. Feledésbe merült nagy neveket, letűnt országos tekintélyeket citálhatnánk bizonyítékul, de emlékeztetni sem akarunk azokra, akik becsapták a társadalmat, mert szavaik és tetteik nem passzoltak szorosan egybe.

Negyedszázadnyi tapasztalat van mögöttünk, s általában tudjuk, kik a jobban, rosszban rendületlen, szeregy szocialista hazafiak. Az úgynevezett második vonalbeliek, az országépítések 1945-ben nekigyürkőztek zöme nagyon komolyan vette küldetését és igyekezett együtt lépni az illegális harcokban megedződött fátylavívőkkel. Jó példa a fiatalok számára ez a generáció, amely egészében véve szilárdan megállt a talpán ott, ahova a történelem szele lódította. Itt-ott hiányos műveltségét ellensúlyozta lobogó lelkesedése, puritán-sága és a párt vezetete néphatalomhoz való rendíthetetlen hűsége. Szükség törvényt bont alapon nemcsak rohamunkára mozgósítottak őket, nemcsak szónokol-

tak az igazság oldalán, hanem bankot, színházat, iskolát igazgattak, tették, amit kellett, önzetlenül, fizetésre is alig gondolva. Persze, hogy többen bukdácsoltak, elmaradoztak, eltévedtek, sőt le is zúllottak közülük útközben, de éppen az ilyenek szolgáltatják számunkra a tanulságot, hogy kiket nem szabad a hatalomnak még a közelébe sem eresztetni.

A pénzt átlagon felül szeretőkét például. Lehet a káderjelölt bármilyen jóképességű, ha az aranyborjút minduntalan körülutancolja, ha a szerzés, meg az anyagi jólét minden eszközzel elérhető célja válik számára, akkor ne adjuk meg neki a korrupció legkisebb lehetőségét se. Nem árt óvakodnunk azoktól, akikben túlteng a hiúság, akik az objektív igazságot sem képesek elviselni, amennyiben az másoktól származik, akik minduntalan presztízsjüket ápolgatják és az a fixa ideájuk, hogy örökre középpontban kell tündökölniük, különben nincs értelme a világ létezésének. Nyugodt lélekkel mondjuk meg az ilyeneknek, jobb ha megmaradnak önmaguknak és nem rontják a közösség levegőjét. Ajtót kell mutatnunk továbbá annak is, akikről bebizonyosodott, hogy önmagát szívesen összehasonlítja a párttal, az állammal, aki azt képzei, hogy számára minden megengedett, még a törvények megsértése is. Ez a típus mérhetetlenül sokat tud ártani, ha nem ügyelnek rá és huzamosabb ideig hagyják a helyén: a demokratizmust rombolja, amely a szocializmus teljes felépítésének egyik legfontosabb eszköze. Biszku Béla azt mondotta a X. kongresszuson: „Vannak jól képzett emberek, akiknek semmiféle hatalmat nem szabad a kezükbe adni, mert a legkisebb hatalomtól is megmámorosodnak, elvesztik a realitások iránti érzéküket, tönkreteszik a rájuk bízott ügyet és is önmagukat is.”

Szépen hangzik ez, de hogyan tudhatjuk, hogy kiből mi lakik? Nem lehet előre tudni, kiből lesz eszményi vezető, illetve ki alakul át tömegeket bosszantó, megbízhatatlan hivatalnokká? Sokaknak más a véleményük. Azt mondják, egy gyári közösség majdnem tévedhetetlenül képes megítélni, ki alkalmas például szakszervezeti titkárnak, vagy művezetőnek. A jelölt viselkedése, erkölcsi magatartása, életmódja, állásfoglalásai alapján rendszerint meg lehet állapítani, szabad-e gondjaira bízni százfele gondú-bajú, érzékeny embereket. A tárgyilagos véleményét szavazáskor, illetve az igazgatóságra juttatott jelzések révén határozottan kifejezésre kell juttatni. Ha mindennek ellenére mégis funkcióhoz jut az, aki nem érdemli meg, ugyanilyen módon próbálunk — lehetőleg rövid úton — megszabadulni tőle. Az illetőnek is kétségtelenül jobb így, mert ezáltal megmenekül esetleges későbbi csalódásoktól, s nem lesz belőle örökké sértegető, folyton mások ellen áskálódó lecsúszott egzisztencia, amilyenekkel Szegeden is találkozhatunk néha.

Ez lenne hát a csodaszor, amely garantálja a tökéletes kiválasztást, az „érthetetlen” disszidálások, a bűnelkövetések megelőzését? Szó sincs róla. Csupán tapasztalatokon nyugvó higgadt értékelésről beszélhetünk, a beleszólás realitásáról szólhatunk, amelyek talán alkalmasak arra, hogy a „kormányosok” megítélésében kevesebb meglepetésben legyen részünk.

F. NAGY ISTVÁN

Mezőgazdasági „népszámlálás”

Csütörtökön a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériumban Kazareczki Kálmán miniszterhelyettes elnökletével ülést tartott a FAO magyar nemzeti bizottsága. A bizottság dr. Karcsei Károly főtitkár jelentése alapján értékelte a FAO és a bizottság tevékenységét. A FAO kezdeményezésére és anyagi támogatásával mezőgazdasági összeírás kezdődik. Az ötesztendő munkája a mezőgazdasági „népszámlálás” felméri az ország mezőgazdasági vagyonát: a földeket, az állat- és eszközállományt.

téssel hatályba lépett. Ennek megfelelően a bérbeadónak legkésőbb 1971. június 30-ig kell írásban közölnie a bérlelővel a helyiség bérének összeget. Az állami tulajdonban álló helyiségek állami és szövetkezeti bérleti márt július 1-től kötelesek megfizetni az új bért. Az egyéb bérlelők új bérfizetési kötelezettség fokozatosan lép életbe. Az új és a korábbi bér különbözetének egyharmadával növekedik évente a bér 1971. július 1-től kezdve. Hasonlóképpen, fokozatosan emelkedik a nem állami tulajdonban álló helyiségek használoinak bérfizetési kötelezettsége is.